

RECENSIE Boeiende tweestrijd tussen psychiater en staljongen bij Huis van Bourgondie in Maastricht

Vragen over (on)geloof in een gerecycled jasje

Gezien: Oh my God, it's a horse.

Regie: Casper Vandeputte

In: Huis van Bourgondie Maastricht, 4-12.

Nog te zien aldaar: 8 t/m 12 december.

door **Jos Prop**

In de jaren zeventig van de vorige eeuw laafde de anti-autoritaire generatie zich aan het boek *Wie is van huis?* van Jan Foudrahe.

Een bestseller die afrekende met de ouderwetse psychiatrie, zoals we in

die tijd afrekenden met alles dat riekte naar autoriteit en religie.

Het toneelstuk *Equus* (het Latijnse woord voor paard) uit 1973 paste exact in dat tijdsgewricht. Hierin staat de relatie tussen een psychiater en een staljongen die zes paarden de ogen uitstak, centraal. In het Huis van Bourgondie base-

ren enkele enthousiaste jonge makers hun voorstelling op dit werk, dat ze hebben gemixt met tekstfragmenten van Sloterdijk en Dawkins. In zijn sessies met de jonge 'paardengek' Alan wordt de atheïstische psychiater zich steeds meer bewust van vragen en twijfels over zijn eigen vak en leven.

Houdt zijn ongeloof niet ook een geestelijke verarming in? Hij ziet hoe de jongen in zijn pathologische obsessie voor paarden zijn religieuze en seksuele fantasieën op die beesten projecteert. Zelf mist hij elk jikpunt. Hij stopt de behandeling dan ook met de ent-

ge ware woorden: 'Ik kan jou niet helpen. Als *Equus* weggaat is het met jouw ingewanden tussen zijn tanden. Ik heb geen vervangende onderdelen.'

Regisseur Casper Vandeputte heeft de dilemma's helder neergezet. De beelden die hij gebruikt zijn even eenvoudig als doeltreffend: de betekenisvolle zuchtende tonen van het 'kerkelijke' harmonium, het reinigende water en de liefdevol strijkende handen over de ogen van de jongen alias *equus*. Zijn regie verradt een sterk gevoel voor vorm en ritme (zie de mooie

vloeiende overgangen) en, wat niet onbelangrijk is, voor relativerende humor, waaraan de ontwapenend acterende Judith de Joodse in haar verschillende rollen een heerlijke bijdrage levert.

Bram van der Kelen (de psychiater) en Vincent van der Valk (de jongen) maken er een mooie tweestrijd van. Elkaar ontwijkend en naderend onthullen ze steeds meer van hun beider hoogst individuele psychische strijd. Van der Valk schakelt daarbij ook nog eens naadloos tussen de rol van vader en zoon. Makers om in de gaten te houden.